

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.100 van 22 augustus 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 mei 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat L. VERHEYEN en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Irakese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 12 maart 2007 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.
2. Op 30 maart 2007 werd verzoeker gehoord voor de Dienst Vreemdelingenzaken, waarna zijn dossier werd overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 19 april 2007 en hij werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 17 april 2008.
3. Op 7 mei 2008 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 mei 2008 aangetekend verzonden.

2. Ten gronde.

1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 1 §A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing minstens zeer gebrekkig gemotiveerd is en de motivering geen steek houdt en minstens getuigt van een zeer onvolledig of gebrekkig onderzoek van de gegevens van het dossier. Verzoeker wijst erop dat er in eerste instantie wel een positieve beslissing werd genomen en er dus wel degelijk geloof dient te worden gehecht aan zijn verhaal. Verzoeker onderneemt een poging om een aantal motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen en meent dat hij erkend dient te worden als politiek vluchteling overeenkomstig artikel 1 §A, lid 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en dat hem in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming dient te worden toegekend.
2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal in het eerste deel van de beslissing op uitgebreide wijze de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De Commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. Overigens blijkt uit het verzoekschrift ontegensprekelijk dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat hij een beweerde schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.
3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt. De Raad wijst er verder op dat het initieel ontvankelijk verklaren van een asielaanvraag geen vermoeden schept dat aan de bewijslast werd voldaan, noch een bewijs vormt dat een coherent, volledig en geloofwaardig vluchtrelaas vrij van tegenstrijdigheden werd gegeven.

4. Blijkens verzoekers verklaringen, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, woonde hij sinds 1980 tot aan zijn vertrek uit Irak in december 2006 in de stad Kirkuk. Ingevolge het nieuwe artikel 140 van de Irakese Grondwet zouden de Arabieren die tijdens het bewind van Saddam Hoessein naar Kirkuk werden gebracht echter moeten terugkeren naar hun gebied van oorsprong. Verzoeker stelt dat hij door de Koerden onder druk werd gezet om Kirkuk te verlaten en terug te keren naar Al Ba'uda in het district Fallujah omdat hij door de overheid als Arabier wordt beschouwd daar zijn vader een Arabier was. Zijn moeder daarentegen was van Koerdische origine. Verzoekers broer zou in oktober 2006 naar Al Ba'uda zijn gereisd om de situatie in het gebied te controleren. Hij zou er te horen hebben gekregen dat hun oom twee maanden voordien met zijn gezin naar Jordanië was gevlucht omdat de Arabieren er bedreigd werden door sjiieten en de Arabieren die terugkeren uit Kirkuk tevens bedreigd werden door de terroristische groeperingen Ansar al Sunna en Tawhid al Jihad. Nadat verzoekers broer aan de politie liet weten dat terugkeren geen optie was, zou de 'mukthar' verzoeker en zijn broer twee maal thuis hebben opgezocht en zou hij één maal naar de winkel zijn geweest om verzoeker en zijn broer onder druk te zetten om te vertrekken, hetgeen zij weigerden.

Op 11 november 2006 zou het lijk van verzoekers broer gevonden zijn in de buurt van Bagdad. Twee tot drie weken later, na de rouwperiode, zou verzoeker naar de politie zijn gegaan om klacht in te dienen. Verzoeker wilde weten waarom men zijn broer gevonden had bij Bagdad. De politie zou verzoeker gevraagd hebben of hij hen beschuldigde van medeplichtigheid en of hij de dood van zijn broer wilde gebruiken als excuus om Kirkuk niet te verlaten. Er zou een discussie ontstaan zijn en het hoofd van de politie zou gezegd hebben dat verzoeker zou eindigen als zijn broer indien hij niet zou oppassen. Hierop zou verzoeker de politie mede-verantwoordelijk hebben gesteld voor de dood van zijn broer, waarna een schermutseling zou ontstaan zijn waarin verzoekers pols gebroken werd. Verzoeker besloot dat er geen andere oplossing was dan naar het buitenland te vluchten voor hij nog verdere problemen zou krijgen. Hij verkocht zijn huis, hield uitverkoop in zijn winkel en zette de huur van de winkel stop. Omwille van de hoge kostprijs van de smokkelaar verliet enkel verzoeker Irak en trok zijn echtgenote, die van Koerdische origine is, in bij haar ouders.

5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat hij zijn afkomst en verblijf in Kirkuk niet aannemelijk weet te maken. De Commissaris-generaal oordeelt dat verzoeker dan wel een behoorlijke geografische kennis mag hebben van Kirkuk-stad met betrekking tot de wijken en de ligging ervan en het dus niet uitgesloten is dat hij er ooit is geweest of misschien zelfs ooit heeft gewoond, maar dat de kennis die hij etaleert aangaande de sociale, maatschappelijke en politieke situatie in de stad en zeker de wijk waar hij heel zijn leven gewoond zou hebben, alsook aangaande de actuele situatie in Kirkuk dermate onvoldoende is dat het de geloofwaardigheid van zijn recente afkomst uit en verblijf in Kirkuk op substantiële wijze ondergraaft. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat verzoeker - die verklaart van Arabische origine te zijn - niet weet wie de Arabische vertegenwoordigers zijn in de stadsraad van Kirkuk, hij er niet in slaagt ook maar één van de lokale vertegenwoordigers te noemen van de vele politieke partijen die een bureau hebben in zijn wijk Khadisiya'a 2, hij weliswaar twee namen kon geven van organisaties of groeperingen in zijn wijk die de belangen van de Arabieren dienden maar niet kon aangeven wie hun lokale vertegenwoordigers waren of wie aan het hoofd van hun bureau's stond, hij geen recente aanslagen in zijn wijk kan aangeven terwijl hij nochtans verklaarde dat er sinds 2003 quasi dagelijks aanslagen waren en hij de aanslagen die hij vermeldt uit het verleden - met name uit 2004 en 2005 - enkel blijkt te kennen omdat hij ze op TV heeft gezien, hij slechts twee gewapende groepering kan benoemen die in Kirkuk actief zijn tegen de autoriteiten met name

'Ansar al Sunna' en 'Jihad Tawhid' doch niet blijkt te weten of deze ook actief zijn in zijn eigen wijk Khadisiya'a 2 en hij evenmin weet of er eventueel nog andere groeperingen of milities tegen de autoriteiten actief zijn in zijn wijk, hij de telefooncode voor Kirkuk voor en na de val van het voormalige regime niet blijkt te kennen en hij met moeite de namen van gsm-operatoren in Kirkuk kan geven, hij met betrekking tot de door hem ingeroepen feiten niet het minste bewijs neerlegt, hij op geen enkele manier hulp heeft gezocht bij partijen en organisaties die de belangen van Arabieren in Kirkuk ter harte nemen, hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt aangaande de kopie van het nationaliteitsbewijs van zijn moeder, de geboorteplaats op zijn identiteitskaart – met name Kirkuk – niet overeenkomt met de geboorteplaats Al Ba'uda die hij opgaf tijdens het interview op het Commissariaat-generaal en de door hem neergelegde documenten niet van die aard zijn om deze vaststellingen te wijzigen.

6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van haar declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.
7. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij beweert voor het Commissariaat-generaal, geboren is te Kirkuk zoals blijkt uit de door hem neergelegde identiteitskaart. Verzoekers verklaring ter zitting dat hij wel degelijk in Al Ba'uda werd geboren maar dat hij zijn identiteitskaart in Kirkuk moest ophalen kan niet ernstig worden genomen, daar Al Ba'uda gelegen is in het district Fallujah, provincie Anbar en het totaal ongeloofwaardig is dat men zijn identiteitskaart in een andere provincie dan deze van zijn geboorteplaats zou moeten afhalen. Overigens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker herhaaldelijk zelf verklaarde geboren te zijn in Kirkuk op 1 februari 1973. Hij stelde dit onder meer bij het indienen van zijn asielaanvraag (bijlage 26, administratief dossier, stuk 18), in de brief afkomstig van het OCMW Brugge waarbij verzoeker woonplaatskeuze doet (administratief dossier, stuk 14), tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 16, p. 2 en p. 4), in zijn schriftelijke verklaring dd. 19 april 2007 (administratief dossier, stuk 13, p. 1) en in de brief houdende wijziging gekozen woonplaats dd. 31 mei 2007. Op grond van de gegevens op verzoekers identiteitskaart en mede gelet op het feit dat hij naast het Arabisch, Sorani en Turkmeens machtig is, dient derhalve te worden aangenomen dat verzoeker geboren en getogen is te Kirkuk. Verzoekers relaas dat hij onder druk zou worden gezet om Kirkuk te verlaten is dan ook totaal ongeloofwaardig, temeer daar uit zijn verklaringen blijkt dat Arabieren die geboren en getogen zijn te Kirkuk geen problemen ondervinden (administratief dossier, stuk 16, p. 12 en stuk 3, p. 16). Overigens is het niet aannemelijk dat verzoeker, die volgens zijn verklaringen zelf van gemengd Arabisch-Koerdische origine is én gehuwd is met een Koerdische, door Koerden onder druk zou worden gezet om Kirkuk te verlaten. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker tot op heden in gebreke blijft om de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten ook maar enigszins concreet te staven. Zo brengt hij zelfs geen begin van bewijs aan van zijn contacten met de politie en de 'mukthar' of van het feit dat hij verplicht zou worden om Kirkuk te verlaten, terwijl hij voor het Commissariaat-generaal nochtans verklaarde een schriftelijke verwittiging

van de politie te hebben ontvangen (administratief dossier, stuk 3, p. 11). Bovendien blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat verzoeker geen eensluidende verklaringen aflegt omtrent het tijdstip dat hem voor de eerste maal zou zijn meegedeeld dat hij Kirkuk diende te verlaten. Tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker dat de politie begin oktober 2006 bij hem thuis kwam met de mededeling dat hij zich twee dagen later diende aan te melden op het politiekantoor van Ur'uba om te praten over een terugkeer naar het gebied van oorsprong (administratief dossier, stuk 16, p.10). In strijd hiermee verklaarde hij voor het Commissariaat-generaal dat hij reeds in september 2005 naar de politieafdeling van Ur'uba werd geroepen en dat hem daar werd gemeld dat hij Kirkuk diende te verlaten (administratief dossier, stuk 3, p. 10).

Op grond van bovenstaande overwegingen, kan geen enkel geloof worden gehecht aan de door verzoeker ingeroepen asielmotieven, met name dat hij als Arabier zou gedwongen worden om Kirkuk te verlaten en terug te keren naar Al Ba'uda in het district Fallujah.

8. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel document weet voor te leggen van de stopzetting van de huur van zijn winkel, noch van de verkoop van zijn huis in Kirkuk. Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een zeer gebrekkige kennis heeft van de actuele veiligheidssituatie in zijn wijk. Zoals terecht in de bestreden beslissing wordt aangehaald slaagt verzoeker er niet in recente aanslagen in zijn wijk aan te geven terwijl hij nochtans verklaarde dat er sinds 2003 quasi dagelijks aanslagen waren. Verder blijkt hij de aanslagen die hij vermeldt uit het verleden - met name uit 2004 en 2005 - enkel te kennen omdat hij ze op TV heeft gezien, kan hij slechts twee gewapende groepering benoemen die in Kirkuk actief zijn tegen de autoriteiten met name 'Ansar al Sunna' en 'Jihad Tawhid' doch blijkt hij niet te weten of deze ook actief zijn in zijn eigen wijk Khadisiya'a 2 en weet hij evenmin of er eventueel nog andere groeperingen of milities tegen de autoriteiten actief zijn in zijn wijk. Bovendien blijkt hij de telefooncode voor Kirkuk voor en na de val van het voormalige regime niet te kennen en kan hij met moeite de namen van gsm-operatoren in Kirkuk opnoemen, zoals uitvoerig uiteengezet in de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat verzoeker in het verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de motivering van de bestreden beslissing hieromtrent ook maar enigszins te verklaren. De motivering dienaangaande blijft derhalve staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Hoewel verzoeker geboren blijkt te zijn in Kirkuk maakt hij, gelet op bovenstaande vaststellingen, echter niet aannemelijk dat hij recentelijk, in de periode tot aan zijn vlucht uit Irak in december 2006, in Kirkuk heeft verbleven.

9. De door verzoeker in de loop van de procedure neergelegde documenten vermogen niet de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Wat betreft de rantsoenkaart, stelt de Raad vast dat het een loutere faxkopie betreft dewelke geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit en overigens geen datum bevat zodat deze niet kan worden aanvaard als enig begin van bewijs van verzoekers recent verblijf in Kirkuk. Bovendien geeft verzoeker geen aannemelijke verklaring waarom de fax werd verstuurd vanuit Zweden (landnummer 0046).

Ook de overlijdensakte van verzoekers broer betreft een kopie. Overigens valt uit het document niet af te leiden op welke wijze en in welke omstandigheden verzoekers broer is overleden. Het kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van verzoekers bewering dat zijn broer door de politie zou zijn vermoord omdat hij weigerde Kirkuk te verlaten.

Met betrekking tot het nationaliteitsbewijs van verzoekers moeder, ziet de Raad vooreerst niet in op welke wijze dit stuk enig bewijs kan vormen van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten. Bovendien legt verzoeker totaal ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot dit stuk, zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissing. Zo geeft hij geen aannemelijke verklaring waarom het nationaliteitsbewijs dateert van 22 juni 1999 hoewel zijn moeder, blijkens zijn verklaringen, reeds in 1993 overleed. Hieromtrent uitleg gevraagd stelde verzoeker dat hij een nieuw nationaliteitsbewijs had laten opmaken omdat hij een overlijdensakte nodig had om de naam van zijn moeder van de rantsoenkaart te laten schrappen. Dergelijke uitleg valt echter op geen enkele wijze te rijmen met verzoekers verklaring dat de naam van zijn moeder na 1993 niet meer op de rantsoenkaart stond (administratief dossier, stuk 3, p. 13). Geconfronteerd met deze tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen beweerde verzoeker dat hij in 1999 van voedselagent is veranderd en hij moest bewijzen uit hoeveel personen zijn gezin bestond (administratief dossier, stuk 3, p. 14). De uitleg dat hij hiertoe het bewijs zou moeten voorleggen dat zijn moeder overleden is zodat deze niet opnieuw op een rantsoenkaart zou worden gezet is niet ernstig. In het verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn laatst afgelegde verklaringen, hetgeen niet kan volstaan om de in de bestreden beslissing vastgestelde en tegenstrijdige verklaringen omtrent dit document, dewelke steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen.

Het attest van het AZ Sint-Jan te Brugge inzake de medische behandelingen die verzoeker in België heeft ondergaan vermag evenmin de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen. Immers, zoals reeds terecht gesteld in de bestreden beslissing blijkt uit het attest niet wat de oorzaak was van verzoekers verwondingen of in welke omstandigheden hij deze heeft opgelopen.

10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers, verzoeker maakt noch de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, noch zijn recent verblijf in Kirkuk aannemelijk.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 22 augustus 2008 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. SMETS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS.

M.-C. GOETHALS.